

[Socialministeren.]

i Virkeligheden $\frac{2}{3}$ af Befolkningen har sikret sig mod Sygdom og Invaliditet, og naar disse $\frac{2}{3}$ gennemgaaende hører til den mindre bemidlede Del af Befolkningen, hvad er der saa i Virkeligheden i Vejen for at lægge dette i fastere Rammer, saaledes at vi med det samme indfører denne Forsikring som gældende for hele Befolkningen? Derfor er der, synes jeg, i Virkeligheden ikke saa stor Forskel paa det ærede Medlem Hr. Krag's og min Tankegang, efter de Udtalelser, det ærede Medlem fremsatte i Dag.

Det andet Spørgsmaal, det ærede Medlem Hr. Krag var inde paa — og det har vi jo drøftet før —, var, hvorvidt disse Præmiesatser vilde kunne holde i Længden paa Grundlag af den aftagende Fødsels-hyppighed og det relativt tiltagende Antal gamle. Det ærede Medlem vilde vistnok, saa vidt jeg forstod ham, hævde, at Forskellen for saa vidt var rent formel, om man byggede Forslaget op, saaledes som jeg har holdt paa, man skulde gøre det; og altsaa gav Aldersrenten vederlagsfrit, eller om man med det samme gik over til det Synspunkt paa det Omraade, som den konservative Ordfører blandt mange forskellige Synspunkter i Dag gjorde gældende: at det i Virkeligheden er en tvungen Aldersforsikring. Jeg vil sige, at for mig er der en væsentlig Forskel. Der er Forskel paa, om man knytter Modtagelse af vederlagsfri Aldersrente — og som det blev fremhævet af den ærede radikale Ordfører, afholdes der jo ingen Udgifter til Aldersrente — til visse bestemte Betingelser, gældende for enhver Borger her i Landet, eller man ligefrem indfører en Tvangsforsikring for Aldersrente. Og naar det ærede Medlem Hr. Krag dertil vil sige: Ja, det kan du jo gøre med en formel Ret, men reelt maa du være klar over, at den Tid vil komme, da du — eller ikke *du*, men *man*, det ærede Medlem nikker, han haaber ligesom jeg, at jeg ikke skal blive siddende ret længe — bliver nødt til direkte at opkræve Præmie for Aldersrente — saa vil jeg sige: Det tør jeg ikke svare noget paa i Øjeblikket, det er mig umuligt at vide, selv om jeg giver det ærede Medlem Ret i; at den Tendens, der er til en synkende yngre og en tiltagende ældre Befolkning, er sikker nok. Det er mig umuligt at vide, paa hvilke Omraader Samfundet her vil lovgive i Fremtiden. Det er mig ogsaa umuligt at sige, om vi kommer ind i Samfundsforhold, hvor man muligvis vil tage disse Problemer om Aldersrente op i Forbindelse med hele det gældende Pensionssystem. Jeg er ikke ganske sikker paa, at hverken

det ærede Medlem Hr. Krag eller jeg i Øjeblikket er i Stand til at se, hvad det bliver nødvendigt i Løbet af en Aarrække at gøre her, og netop derfor er det, jeg har hævdet: det, jeg kan overse, er det, der er lovgivet om her, og som det ligger i Øjeblikket, vil jeg ikke gaa til andet og heller ikke gaa videre end til det System, der her er bygget op. Og det er ikke en blot formel Forskel i Øjeblikket.

I øvrigt er der vel ingen Grund til efter de lange Diskussioner, vi har haft om Spørgsmaalet Aldersrente, Alderspræmie, Tvangsforsikring o. s. v., at forlænge denne Diskussion paa dette Tidspunkt, og jeg vil derfor til Slut kun sige følgende til det ærede Medlem Hr. Krag. Det ærede Medlem sagde, at han forstod de Beslutninger, Lovforslaget indeholder vedrørende Ydelse af Kontingenthjælp, saaledes, at disse Ydelser ikke kunde ydes kollektivt, men kun efter en Undersøgelse af det enkelte Trangtilfælde. Jeg maa sige til det ærede Medlem, at jeg er her enig med ham. Hvor det ikke gælder faste Takster, hvor det gælder en skønsmæssig Tildeling af Hjælp, og specielt i dette Tilfælde, hvor Paragraffen er formet, som den er, vil der ikke kunne blive Tale om med Lovhjemmel her at yde denne Art af Hjælp kollektivt.

Om Aldersaftrappingsreglerne har det ærede Medlem og jeg jo ogsaa talt tidligere. Nu er vi blevet enige paa et Grundlag, som ingen af os er tilfreds med, men Herre Gud, det gælder jo om næsten alle andre Bestemmelser, saa af den Grund at forlænge Diskussionen om dette Spørgsmaal synes jeg ikke, der er nogen Anledning til. Det ærede Medlem var saa glad ved denne Bestemmelse i 1921, og jeg har faaet det Indtryk, at han mener, at han har fundet paa den. Jeg var saa glad ved den i 1919, og da mente jeg, at jeg havde fundet paa den. Da fik jeg at vide af en anden stor Socialpolitiker, at han var saa glad ved den i 1908, da havde han fundet paa den. Længere tilbage kan jeg ikke gaa i dens Historie, men i hvert Fald, nu er den delvis ophørt, nu maa vi vist nøjes med det, der er naaet her, til relativ Glæde for det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen, der jo slet ikke synes om den.

Det er med dyb Bedrøvelse eller relativt dyb Bedrøvelse, jeg henvender mig til den ærede konservative Ordfører, Hr. Hans Thyge Jacobsen. Jeg vilde saa gerne have sagt ham en Del venlige Ord i Anledning af de venlige Ord, han gentagende har sagt mig, bl. a. ved dette Forslags første Behandling, men hvor er det forfærdelig vanskeligt efter den Tale, det ærede Medlem har holdt